

TRG KOD OZLJA.

Sjeverni kut ravnice, što se stere između kotarske ceste iz Karlovca u Ozalj i ogranaka Gorjanaca, spuštajućih se prema Draganićima, optače rijeka Kupa, čineći dosta velik poluotok t. zv. Ključ. Na priječbi toga poluotoka, koji stara pisma zvuha i otokom svih svetih, rasprostranilo se dosta veliko selo Trg, koje se nekoć nazivaše i Ključ, a latinski „Forum“, što odgovara današnjemu nazivu toga sela. Na kraju sela stoji crkva Svih Svetih, ograđena kamenitim zidom, a do nje lipa, zasađena g. 1825. Niska crkva nema nikakvih osobitih građevnih oblika; jedino mala vrata, što su okrenuta prema selu, imadu kamenite vratnice, koje potječu iz starijeg vremena. Oltari su iz XVII. vijeka, kor je zidan, a na njemu se nalaze male sasma pokvarene orguljice iz XVIII. vijeka. Zvona, kojih imade tri, nijesu osobito stara. Osim ove crkve bijaše u Trgu još i kapelica sv. Katarine, koja je stajala u srijed sela na humku tik Kupe kod zdenca Katarinščaka; uz nju bilo je i groblje, pa se ondje još i danas iskopavaju čovječje kosti.

Lijevo kod ulaza u crkvenu ogradu nalaze se ruševine nekadašnjega župnoga dvora, od kojega stoji samo nešto vanjskih zidova. Unutra raste povrće školskog vrta, koji se stere do obale Kupe i sve do škole. Škola na kat nešto je bliže selu, a polaze ju djeca iz Trga, Polja, Treščerovca, Zorkovaca i Mirkopolja. Premda broj školu polazeće djece presiže 200 — a sposobnjaka je više od 300 —, to je ipak tamo namještena samo jedna učiteljska sila, nu napredak je ipak vrlo povoljan.

Makar da nijesu Tržani siromašni ljudi, ipak im je selo malo zapušteno i blatno. Kuće su gotovo sve prizemne i pokrivene slamom, tek nekoliko novijih pokriveno je crijepom. Unutra su kuće prilično čiste. Žitelji trški svi su poštteni i radini hrvatski seljaci, a nose se svi slično susjednim Draganićanima. Žene i djevojke nose se bijelo, a žene imadu na glavi spletku poput rogova, čime se razlikuju od djevojaka. One su vrlo spretne za ručni rad; same tkaju, šiju odijela za cijelu kuću koja umiju vrlo lijepo i ukusno išiti, stvarajući si same uzorke. Takove nakite, djelo ručnog rada njihova, vidimo na košuljama, pregačama i sukujama njihovim te košuljama i gaćama muškaraca.

U Trgu nalazi se i jedna plemićka porodica, makar za to sama vrlo malo mari. To su Ožetići ili kako se negda pisahu Obšetići. Ista porodica živjela je u Trgu već g. 1589., kad se spominje Grga Obšetić, ali tada još ne bijaše plemićka. G. 1642. spominje se u ozaljskom urbaru Mihalj Obšetić, čiji sin bijaše za cijelo Ivan Obšetić, koji je zajedno sa svojim ujakom Ivanom Kuševićem, inače Kramarić zvanom, g. 1682. u Beču 6. augusta datovanom poveljom dobio od kralja Leopolda I. plemstvo i grb. Taj plemićki list proglašen je bez prigovora na hrvatskom saboru 18. novembra 1682. Ovjerovljeni po sucu zagrebačke županije Pavlu Thauziu prijepis čuva u Trgu Ive Ožetić (Obšetić), dočim se izvornik navodno nalazi kod Josipa Ivšića u Trgu, no taj ga pod živu glavu ne će da pokaže. Ivan Obšetić obnašao je g. 1690. čast „rihtara“ (suca) trškoga.

Tržani bave se lih poljodjelstvom. Lijep je običaj kod okapanja kukuruza. Tu se gotovo sav kukuruz, što je zasijan na „Ključu“, besplatno uzajamno obrađuje. Nekoć bavili su se u velikoj gojenjem krmaka, te bi svake godine, u koliko im nijesu zadovoljavale vlastite šume, kupovali žir u šumama susjednih gospoštija, kamo bi onda u jeseni dognali krmke u žir. Ta grana gospodarstva nosila im je znatnu korist. Danas je gojitba krmaka radi raznih pošasti i slabijih imovinskih prilika nazadovala.

Zemlje trške su lijepe i plodne, ali su mjestimice izvrnute povodnji. Najviše se sije kukuruz, pa raž, ječam, pšenica, konoplja, lan; sadi se krumpir, tikva, zelje itd. Lan i konoplju priređuju žene za povjesmo, iz kojega opet priugotavljaju platno.

Već kroz stoljeća strada Trg mnogo od poplava Kupe, a tomu je najviše kriv otok „kanal“, što je u Kupi ispred škole i crkve. Taj otok zovu i otokom „sviju svetaca“. Kroz zadnjih 20 godina jasno se je opažalo, koliko obale odnaša Kupa; sve po malo nestaje školskoga dvorišta i vrta, a ne

bude li pomoći, prijeti pogibelj, da će za kojih 50—100 godina i crkvu i školu podrovati. Taj otok za cijelo je vrlo pogibeljan. Tržani hoće, da se na njemu u noći roče vještice, koje se onuda u kočijama voze!

* * *

Već u XIII. vijeku pribralo se je ispod grada Ozlja seoce, koje se je razvilo do „slobodnoga sela“ (libera vila), koje stajalo pod jurisdikcijom ozaljskih gospodara i kastelana. Za ono burno doba pod izmak XIII. i početkom XIV. vijeka mnogo je to selo stradalo od neprijatelja kraljevstva, a naročito od Nijemaca (Theotonicí), koji su se često sve do pod zidine ozaljske zalijetali, te ga nemilice plijenili i palili. Čini se, da je selo pod Ozljem imalo slabu obranu od svojih gospodara ozaljske vlastele knezova Babonića, koji su grad Ozalj negdje u drugoj polovini XIII. vijeka stekli. Nu kad su se ovi pobunili protiv kralja Karla Roberta, oduze im on oko g. 1325. sve njihove gradove, a među ovima i Ozalj, koji dođe pod upravu bana Mikca Prodanica. Ozalj bijaše tada kraljevski grad, a selo pod njim kraljevsko slobodno selo.

Ban Mikac vidio je, da je položaj žitelja slobodnoga sela pod Ozljem vrlo nesiguran. S toga preseli g. 1329. cijelo selo na otok Ključ (otok svih svetih), što no stoji dolje u polju, i što ga s tri strane optače rijeka Kupa, a to je zametak današnjega Trga. Za cijelo je već tada ondje stajala crkva Svih Svetih, koja se g. 1334. spominje kao župna crkva u arcidjkonatu goričkom.¹ Preselivši ban Mikac žitelje ispod Ozlja u današnji Trg, podijeli im poveljom, izdanom na Savi kod Zagreba 17. juna 1329., znamenite slobode i to:

1. Izuzeti su od sudbenosti i suda ozaljskih kastelana.
 2. Koji god se s pod grada Ozlja doseli na otok (Trg), ne će 3 godine plaćati banu bir (collectam).
 3. Svi skupa imaju godimice davati 50 vjedrica (ydria) vina.
 4. Nakon tri godine plaćat će svaka kuća (porta seu curia) 50 denara na godinu.
 5. Ako se koji iz stranoga mjesta doseli onamo, slobodan je četiri godine od svakoga podavanja.
 6. Uz dozvolu može svatko ovamo doći i odanle otići.
 7. Ako tko nema djece, može svoj imetak ostaviti komu bude htio.
 8. Banu ili ozaljskomu kastelanu dužni su na godinu dati tri dara i to na božić, trojake i na dan svih svetih. Taj dar ima sastojati od opašenoga maršeta (pecus pascuale), jedne ovce, 10 kokoši i 200 kruhova.
 9. Dohodak od mesarije (macellum), koji se ubire, ostaje sucu (villico) i cijeloj općini.
 10. Prijevoz (portus) na Kupi kod njihove varoši (civitas) ostaje općini.
 11. Popa, kojega god hoće, može si općina sama birati.
 12. Suca si mogu između sebe po volji birati svake godine.
 13. Sudac će za svoje godine riješavati sve parnice njihove osim krađe, ubojstva, paleža i nasilja. Ove će parnice suditi sudac zajedno s cijelom općinom.
 14. Dva dijela od globa (iudicii) dobivat će ban, a treći dio ostaje općini.
 15. Ako koji od njih ubije čovjeka, ima platiti samo 2 marke globe (iudicii), a s protivnikom ima se pogoditi kako može.
 16. U krađi ulovljen ima se po uvjerenju suca i općine kazniti.
 17. Od starine opstojeće sajmovanje (forum) podvrgnuto je slijedećim daćama: a) od stranih kola, izim onih natovarenih suknom (pannum), ima se plaćati 8 denara; b) od kola podanika banovih 4 denara; c) od konja, kad nosi sukno, 8 denara; d) nosi li konj što drugoga, 2 denara; e) od vola 1 denar; f) od sukna, što ga jedan čovjek bude nosio, 4 denara; g) od krmka do Martinja pol denara, a od Martinja 1 denar; h) od svake šivene kabanice (tunica sarcita) ili plašta (clamis), koja se proda ondje na trgu, 1 denar; i) od ostalih malenkosti, koje se ne nabrajaju, ima se plaćati što se običaje.
- Sve ove daće od sajma i trgovine ubirati će banov tributarius.²
- Bana Mikca, koji je umro između 23. marta i 12. juna 1343., naslijedi na banskoj stolici

¹ Tkalčić: Monum. episc. Zagr. II.

² Izvornik na pergameni kod imovne općine u Trgu. Pečat i vrpca manjka.

Nikola Banić Lendavski. Tek što je osvanuo u Hrvatskoj, eto dodoše pred njega Kirin sudac (villicus) i općina (vniuersi hospites) slobodnoga kraljevskoga mjesta (villa) ispod Ozlja, te ga zamoliše, da gore spomenuti Mikčev privilegij potvrdi. On to učini u Zagrebu 12. juna, na samo Tijelovo g. 1343.¹

I u hercega slavonskoga Stjepana, brata kralja Ludovika, bili su purgari ključki u osobitoj milosti. Herceg Stjepan saznao je od svoga ozaljskoga kastelana Stjepana, sina Mihajlova, da oni živu na takovom mjestu, gdje ih valja braniti od neprijatelja njegovih i njegova kraljevstva. Zato je 7. aprila g. 1350. u Budimu izdao latinsku povelju i upravio ju na „svoje vjerne suca, prisežnike i svekolike žitelje (hospites) ključke blizu grada Ozlja“, kojom obećaje čuvati slobode, podijeljene im po banu Mikcu i Nikoli, te im odredi, da si imaju prema svojim silama sagraditi utvrde (munitiones et fortalicia) u svrhu obrane svojih osoba i imutka svoga.²

Općina ključka uživala je zajedno s podanicima ozaljskim zemlje i vode, šume i livade Breznik, ali pod konac sedamdesetih godina XIV. vijeka počeoše ovi Ključanima braniti taj užitak. S toga su se Ključani potužili kralju Ludoviku, koji 25. maja 1380. u Zagrebu naloži banu Petru Zudaru i njegovom ozaljskom kaštelanu, da u smislu privilegija bana Mikca brani stanovnike (hospites) ključke od toga nasilja, i da opet u miru uživaju te gradske ozaljske zemlje. U tom nalogu pozivlje se kralj Ludovik na neku svoju povelju, izdanu pod tajnim pečatom, iz koje se razabire ovo pravo purgara ključkih.³ Kako i što je učinio ban Zudar ne znamo, ali po kasnijim poveljama zaključujemo, da su Ključani i nadalje uživali neke zemlje grada Ozlja zajedno s ozaljskim podanicima.

Poslije smrti bana Nikole Frankopana zamoliše purgari i podložnici ozaljski njegove sinove, da im potvrdi povelju kralja Ludovika od g. 1380. U svom gradu Jelovici, na samo Markovo, prepisahu i potvrdiše tu povelju Ivan, Mihajlo, Stjepan i braća njihova Frankopani, knezovi krčki, modruški i senjski te gubernatori kraljevina Dalmacije i Hrvatske.⁴

Općina ključka ili, kako se od XV. vijeka zove, trška, doskora je osjećala potrebu šuma, a naročito u svrhu žirovine. Za cijelo već su tada Tržani mnogo gojili krmad, kad su im njihove šume bile nedostatne. Kad je g. 1437. knez Bartol Frankopan boravio u Ozlju, dodoše k njemu njegovi „plemeniti purgari slobodnoga trga“ njegovoga, te ga zamoliše, da im dade „s onu stran broda žirovno ispašišće“, koje spadaše knezu i njegovim kmetovima u Mirkovu polju. Knez uvaži njihovu molbu poveljom, pisanom u Ozlju 3. maja, pa izašla svoga ozaljskoga „gračaka“ Petra Budislavića, koji je točno omedio šumu ukraj Kupe, u kojoj im je dozvolio žirovno ispašišće.⁵

Istoga dana izda knez Bartol u Ozlju povelju, kojom je, kako veli, na molbu „plemenitih purgarov slobodnoga trga našega“ ustanovio međaše trških posjeda i zemalja. Međe, koje opisuje taj kotarni list, tačno su označene. Međa tekla je „od glave vrat ozaljskih“, te uz potok, iz potoka u Kupu na penu vode, iz pene vode na potok Martinac, a tu bilo je „purgarsko“ t. j. trško na desno, a podbreško na lijevo. Od martinečkoga potoka išla međa na Mlečni rtić, na Skaljev brodac, na Bobotac, na zdenac Curak, gdje bijaše „purgarsko“ na desno, a krašičko na lijevo. Dalje išla međa „klancem putem kranjskim“ na žervejene jame, na r. kitov grm na veliki cer, na srednju dragu, na Vlošne i Kupu, dalje na Krivočin brodac, na jasen, na Krnički zdenec, na gotu, gdje bijaše „purgarsko“ s desna, a driščerovačko i levikuško na lijevo. Od Levkušev išla dalje međa na dugu Šašinu, na Bukovo, na Prekopu, na Topolnicu, na Hrvatićevo „malinišće“ i putem do velike ceste pod Golubnicu u dragu, zatim na Kačerevski zdenac u dragu do ceste, otuda u Jelenčak, putem na veliki kostanj, gdje bijaše „purgarsko“ s desna, a rjavečko i brezničko na lijevo. Od Breznika išla međa dalje kroz dragu Valakov vrh, u potok oštrovški, gdje bijaše „purgarsko“ s desna, a oštrovško s lijeva. Od potoka oštrovškoga išla međa putem do „popovih njiva“, do Prekrižja u potok Baničnik, gdje je bilo „purgarsko“ s desna, a „popovo“ s lijeva; dalje tekla međa u drugi potok, a od ovoga u Kupu „polag našega Ozlja slobodnoga grada“.⁶

¹ Izvorna listina na pergameni kod iste općine. Pečat i vrpca manjka.

² Na istom mjestu izvornik na pergameni. Na hrptu bijaše pritisnut veliki pečat.

³ Izvorni prijepis po braći Frankopanima od g. 1433. kod iste općine.

⁴ Izvornik na pergameni kod iste općine. Pečat otpao, visi samo nešto sive vrpce.

⁵ Copia na pergameni kod trške općine. Lopašić: Urbari 213.

⁶ Prijepis od g. 1706. učinjen po Karlu Ferdi de Pozzi na pergameni, kod općine trške. Pečat otpao.

G. 1459. trebali su Tržani prijepis povelje Mikčeve od g. 1329., te su s toga poslali Tomu Jakmana i Puhka „rihtare“ (suce) ka kaptolu zagrebačkom s izvornom poveljom Mikčevom, koji ga moliše, da načini prijepis. Kaptol to učini u oči Duhova 1459. izdajući prijepis na pergameni, udariv pečat na hrptu povelje.¹

Pošto je općina trška uslijed svojih privilegija imala vrlo povoljan položaj, nije čudo, da su se svi ispod grada Ozlja onamo selili. Radi toga je bila naravna posljedica, da je selo pod gradom Ozljem opustjelo. Da se to selo opet podigne, izda knez Bernardin Frankopan u Ozlju 1. maja 1479. glogolsku ispravu, kojom dopusti „svim purgarom ozalskim i ladancem i svakomu našem človiku“ kad bi koji hotio učiniti kuću u drazi pod Ozljem, to mu je slobodno tu kuću i sve u njoj malo i veliko uživati, prodati i založiti, za dušu dati i činiti što mu bude drago. Ujedno naloži ozaljskim graščacima i službenicima, da imadu naseljenike u tom održati.²

Odnosaj prema gradu ozaljskom bijaše na temelju privilegija bana Mikca vrlo povoljan, nu kruti feudalizam znatno je stegnuo slobode Tržana i nametnuo im teže dužnosti, nego li bijahu one prvotne. Nema dvojbe, da su se slobode Tržana počele gubiti naročito od tada, kada su knezovi Zrinski zavladao gradom Ozljem, t. j. od g. 1544., kad je Stjepan Frankopan Ozaljski, posljednji muški odvjetak ozaljske loze Frankopana, sklopio sa svojim šurjakom knezom Nikolom Zrinskim, ugovor zamjenitoga nasljedstva. Od tog vremena trpe i ostale slobodne općine u području grada Ozlja. U koliko i kako su trpile trške slobode, i što im je sve nova do pod konac prve polovine XVII. vijeka nametnuto bilo, jasno nam prikazuje urbar grada Ozlja od g. 1642.

U sučiji trškoj bila su tada 42 selišta, od kojih su držali kmetovi popa trškoga 1 selište, crkva 1, grad sam 3, a ostalo držahu purgari trški. Sučija dijelila se je na purgariju Trg i kmetove popa trškoga. Kmetovi popa bili su Ivan, Grgur i Mihalj Duš, koji su podavali u grad 2 četvrtinke (kvarat) žita, 2 voza sijena, 3 kuplenika zobi i vinsku desetinu. Purgari pako bili su dužni podavati od svakoga cijeloga selišta „Jurjevščinu“ i „Martinščinu“ t. j. o Jurjevom i Martinju 2 libre, a od svake kuće „straževinu“ u iznosu od jedne libre. Polag potonjega urbara od g. 1702. plaćali su Tržani u ime Jurjevščine i Martinščine po 24 nč., ukupno 15 for. 12 nč. Daću straževinu podavali su ne samo izravni podanici grada, nego i podanici gradskih vazala, župnika i manastira, baš tako kako bijahu obvezani pomagati kod popravka i utvrđivanja grada, jer grad bijaše branikom za čitavo vladanje odnosnoga vlastelinstva.

Nadalje bila je dužna cijela sučija plaćati u ime „sulišća“ (za pašu) 3 vola. Nekoč podavali su u to ime 6 volova t. j. 2 za šumu, koja im je kasnije oduzeta „pri lugu“, 3 za pašu, dočim su jednoga od starine dužni bili davati (u smislu povelje od 1329.). Dužni su bili podavati 12 ozaljskih četvrtinaka zobi, što imadu plaćati, davati svakoga desetoga „krnjaka“ (prase), a gdje ih nema deset, od svakoga 4 soldina; davati desetinu od pšenice, riže i žita, sve u snoplju. Desetinu dužni su bili voziti na dvor Krč (kasniji majur ozaljski).

Podvoze bijahu dužni dati do Karlovca, Ribnika, do Kupčine ili dalje, kuda bude već trebalo. Dužni bijahu okolo dvora Krča orati zemlju za pšenicu, žito i ostali žitak, kositi sjenokošu Siču pod Krčem, i sijeno u stog složiti. Dužni bijahu podavati desetinu pčelaca, a gdje nema deset, ima se računati od ljeta do ljeta, te davati gornicu i desetinu; uzdržavati brod na Kupi i lađu na Skvarinomu brodu; davati izrezati i dopeljati u grad Ozalj daske, potrebne za obli toranj, koji bijaše najjača utvrda grada, a stoji još i danas.

Najneugodnija dužnost Tržana bila je, što su morali graditi vješala, osuđenoga sprovoditi do vješala, čuvati ga i držati ljestve kod vješala (kod eksekucije). Osim toga morali su držati „bigu“ i konop prigodom mučenja zločinaca. Obvezani bijahu nadalje polaziti na vojnu „s gospodinom“ (vlastelinom ozaljskim), te njegovu prtljagu i brašno voziti. Kod grada Ozlja imali su plesti plotove i pomagati, kad se što u gradu radi. Za lagve gradske imali su izrađivati obruče, nabiti ih i lagve namješati u podrumu. Kada su gospoda u gradu, imali su tamo držati „pećare“, koji će ložiti peći i kuhinju. O Božiću imali su dati od svakoga selišta po jednoga kopuna, a osim toga dužni su bili pomagati kuhinju gospodina guskama, purama, praščićima i zecevima, koliko god bude trebalo.

Dužni bijahu svake godine svoga „rihtara“ (suca) promijeniti ili staroga potvrditi i u grad

¹ Izvornik kod općine trške, pečat otpao.

.1. 288. Pogrešno čitano „Bartol“ mjesto „Bernardin“.

² Izvornik kod općine trške. Šurmin acta Croat

na potvrdu „oficialu“ (gospoštijskomu činovniku) dovesti. Ako je bio izabrani ili potvrđeni „rihtar“ po volji gospoštiji, potvrdi ga, ako li nije bio po volji, mogli su oficijali drugoga „hasnovitijega“ postaviti. Rihtar opet imao je pravo izabrati si „biriće“. Rihtar i birići (pomoćnici, pristavi suca) bijahu slobodni od svake tlake i daće. Rihtar i birići imali su utjerivati sve dohotke gospoštijске u svojoj sućiji, vinsku desetinu i gornicu, zaostatke i predati ih „ručnomu diaku“ (posebni činovnik vlastelinski, koji je vodio račune).

Gorščaki (montanistae), kojih bijaše devet kuća, a stanovahu u selu Gorščakima nad Podgrajem i oko Svetica, a koji su spadali u sućiju purgarsku tršku, nijesu bili dužni ložiti gradske peći, nego su samo nosili listove do Ribnika, Karlovca, Prilišća, nosili metle u grad i popravljali putove u klancevima svetičkim, pleli koševе za kragulje, brali za grad kostaње, ugljevlje palili i vozili, a ođ svake kuće davali jednu libru u ime straževine.

Svi trški purgari morali su po svojoj „sućiji“ graditi mostove, gate i brvi. Daća od trgovine, „trgovina“, dijelila se je među općinom i gospoštijom, koju je daću trgovac morao pod prigom davati.¹

Kako je ovaj urbar određivao, tako je ostalo sve do uvođenja novoga urbara pod vladom kraljice Marije Terezije.

Makar da je urbar fočno određivao, da se desetina od žita ubire u snoplju, to su već godine 1646. počeli ozaljski činovnici tražiti od Tržana, da tu desetinu daju u zrnju. Tržani dodoše g. 1647. u grad Ozalj pred kneza Petra Zrinskoga, te ga zamoliše, da ostane podavanje žitne desetine kako bijaše običajno. Knez Petar, videći opravdanu molbu njihovu, odredi, „da daju v snopu pravu desetinu; taki kako požanju žito“, što se ima javiti gradskomu činovniku, da desetinu odbroji. Tko ne bi to činio ili bi prije žito odvezao kući, trpiti će kaznu „na glavu i na blago“. Ujedno naloži strogo svim svojim sadanjim i budućim činovnicima, da se imadu točno držati ove odredbe. — Glede toga izda im Zrinski 20. januara 1647. u Ozlju hrvatsko pismo, koje je vlastoručno potpisao: G. Z. Petar. m. p. (t. j. grof Zrinski Petar), udarivši na nj svoj prsteni pečat.²

Kad je za vladanja kraljice Marije Terezije provedena urbarska regulacija, zaveden je novi urbar i u Trgu. Nu tomu se Tržani suprotiviše, jer je ovim novim urbarom nestalo i ono malo sloboda, što su ih uživali na temelju urbara od g. 1642. Tržani protjeraše g. 1780. povjerenike, koji su u urbarskom poslu posjetili općinu tršku, ali vojnički brahij od 300 Slunjana pokori u mjesecu junu 1780. slobodnu općinu. Mnogo muškaraca i žena čamilo je radi te bune u tamnicama severinske županije u Karlovcu radi „pohotjenja za slobodom“, koja im je tijekom stoljeća oduzimana. Neki su opet pretrpili užasne batine.

Vojnici, koji su u Trg došli, učiniše silnu štetu: pogazili su polja, uništili plotove, pojeli i popili sve što nadoše, tako da nije bilo kuće u selima Trgu, Polju i Muhvićima, koja ne bi bila teško osjetila tu strašnu kaznu. Naročito mnogo je učinjeno kvara, kada su vojnici lovili ljude, koje su otpremali u tamnice. Kada je brahij otišao, dali su Tržani popisati i procijeniti sve štete³, ali nitko im ih nije nadoknadio. Ta u to vrijeme bijaše gospodarom grada Ozlja tudinac grof Baćan, koji je malo mario za uboge svoje kmetove.

Ovako je općina trška došla sa svijem u podaniški odnošaj prema ozaljskoj gospoštiji, iz kojega ju izbavi g. 1848.

Od novijih događaja vrijedno je zabilježiti još sljedeće: G. 1806. radili su kod Trga od 26. aprila kroz puna dva mjeseca vojnici Alvincijeve pukovnije, krčeći otok Kanal uz plaću od 20 novč. i jednog polića vina na dan. Ovi bijahu strašna muka za Tržane, jer su im mnogo kvara činili. S toga je i župnik trški Pavao Korač zabilježio u spomenicu govoreći o tim vojnicima „a quibus nos sicut ab omni malo ita ab eisdem liberet deus omnipotens“.

Godina 1809. bila je također teška po Tržane. Dodoše Francezi u Hrvatsku, a u Trgu bude ukonačen kapetan Rafael Dessena, rođen Parižanin, sa svojim odjelom vojnika. On stanovaše u župnom dvoru, te je župniku Koraču učinio mnogo štete sa svojim vojnim drugovima. Francezi boravili su

¹ Loparić: Urbari I. 211.—219.

³ Popis kod općine trške.

² Izvornik kod općine trške. — Lopašić: Urbari I. 216.

u Trgu od 20. maja do 21. oktobra, kadno odoše, a da se više ne povrate. I elementarne nepogode snadoše iste godine tršku općinu. Od silne kiše, koja uze lijevati 26. septembra, nabujala je Kupa tako, da je 16. oktobra poplavila cijeli Trg. Šteta, nastala uslijed ove poplave, bila je daleko veća nego li za poplave g. 1792. Ovakovo kišovito vrijeme potrajalo je sve do 27. februara 1810., kadno se raspršiše magle i oblaci. Kroz cijelih 5 mjeseci nije bilo u Trgu 10 lijepih dana. I kasnije bilo je u Trgu velikih poplava i to g. 1815., 1816. 22. oktobra (kao 1809.); 1824. bila je voda čak i u župni dvor prodrla. I u novije doba poplavila je voda Trg učiniv sad više sad manje kvara.

G. 1856. 29. augusta položi župnik trški Josip Hederić temeljni kamen školi, koja još i danas opstoji. G. 1862. dovršena je gradnja škole, nu u nju nije došla škola, nego se useli župnik, a škola je g. 1863. u starom i trošnom, gotovo ruševitom župnom dvoru otvorena. U nju dolazila su djeca iz sela današnjega školovida trškoga i iz Ozlja, gdje još nije bilo škole. Učitelj dobivaše od ljudi preko 40 vagana žitka (danas jedva 6—8 vagana). Prvi učitelj bijaše u Trgu Stjepan Kovačina (do g. 1871.). Do konca g. 1873. podučavaše djecu mjesni kapelan Ivan Stišćak; g. 1874. dode učitelj Marko Kovačević, g. 1875. Josip Živković, koji g. 1878. pođe učiteljevati u Ozalj. G. 1878. imenovan je učiteljem Josip Debeljak, koji je ali do konca maja učiteljevao u Ozlju, a kad se je župnik Marković preselio u novi župni stan u Ozlju, preseli se i učitelj Debeljak u Trg, gdje još i danas uspješno radi na polju prosvjete naroda.

* * *

Župa trška. Kako smo jur spomenuli, opstajale već g. 1334 župa u Trgu („de Foro“), a tada bijaše župnikom kod crkve Svih Svetih u Trgu pop Leonardo, dočim je župnikom kod sv. Vida u Ozlju bio pop Ivan. Župnici trški bili su sve do XVII. vijeka glagolaši. Sačuvalo nam se je nekoliko imena ovih hrvatskih svećenika. G. 1456. bijaše trškim župnikom pop Ivan, a žakau bijaše Luka. G. 1501—1516. bijaše župnikom pop Benko Jakovčić. G. 1501. bijaše uz popa Benka ondje i kapelan Ivan i Mihalj gracijan.¹ Pop Benko umro je g. 1516., a pokopan bi u crkvi trškoj, gdje mu grob pokriva kamen-ploča, na kojoj bijaše isklesan kalež s pliticom. Naokolo je nosila glagolski napis, od kojega se danas već gotovo ništa ne vidi. Napis je glasio: „V ime božje . . . leži gospodin . . . let . . . Benko Jakovčić plebanuš vsih svetih.“ Toliko se je dalo prije kojih 50—60 godina pročitati.² Od daljnjih trških župnika spominju se g. 1580—1596. pop Matija Maričić, g. 1632—1642. Petar Togunac³, g. 1633. Viško Plešić, 1649. Josip Togunac. Svi ovi bijahu glagolaši. G. 1650—1668. spominje se župnikom trškim Ivan Culibrka, g. 1674—1690. Ivan Mužinić, g. 1692—1706. Petar Iffšić i kapelan Ivan Fumić (1706.), g. 1730. Franjo Hrnčević, g. 1759. Franjo Hobeker, g. 1783—1788. Marko Hegedić, g. 1788—1823. Pavao Korač, g. 1823—1859. Stjepan Hederić, koga g. 1859. naslijedi Mihajl Marković. Taj bijaše zadnji trški župnik. Još g. 1668. bila su u Trgu 3 glagolska i jedan latinski misal, no već g. 1683. bila su tamo samo dva glagolska misala. Iz vizite kanoničke, koju je g. 1668. obavio kanonik i arcidjakon gorički, Ludovik Vukoslavić, poznato nam je koješta zanimljiva. Župna crkva bila je zidana. Glavni oltar bijaše Svih Svetih, a uz ovaj bila su još B. D. M. navještenja, Spasitelja i novi oltar sv. Fabijana i Sebastijana. Crkva bijaše dosta prostrana, sakristija i svetište bilo je svodeno, a ostali dio crkve imadaše drveni strop. Zvonik bijaše drven, a u njem su bila dva zvana. Župa nije imala matica. Župna kuća bijaše sasvijem nova. Župnik imao je 7 rali zemlje u Ključu, 2 rala u Podbrežju, 2 preko Kupe, koje je dao knez Petar Zrinski za one zemlje, što ih je uzeo crkvi. Župnik imao je 5 kmetova po imenu Duš. Župnikom trškim bijaše tada mladi i vrli svećenik Ivan Culibrka, koji je ujedno administrovao župu ozaljsku. Školnika nije bilo. U Trgu bila je još i novosagrađena zidana kapelica sv. Katarine, u kojoj postavi oltar Katarina Mihalić, udova Baltasara Babonošića. Kapelica sv. Katarine imala je 100 for. imetka, što ih je dobila iz ostavštine nekoga vojnika, ubijena u ratu, koji je pravo raspoložbe ostavio kneginji Katarini Zrinskoj, koja je onda njegov imetak dala istoj kapelici.⁴

Patronatsko pravo nad tom župom vršilo je tada vlastelinstvo ozaljsko, koje si je već vrlo rano to pravo prisvojilo, ma da privilegij bana Mikca od g. 1329. to pravo podijeljuje općini trškoj.

¹ Starine IV. Popis župa.

² Kukuljević: Nadpisi.

³ U jednoj listini od godine 1636. spominje pop Petar Togunac plebanuš trški, svog pastorka

Petra Horvata. Po tom je morao Togunac biti oženjen prije nego bijaše zaređen.

⁴ Kanoničke vizite u dioeces. arhivu biskupije zagrebačke.

U Trgu žive predaja, da su nekoč Tržani imali pravo između 12 svećenika jednoga birati za svoga župnika. Točno ne možemo reći, kada si je ozaljska gospoštija to pravo prisvojila, nu može se naslućivati, da se je to vrlo rano dogodilo, za cijelo već u XV. vijeku, kada ima nebrojeno slučajeva otimanja sloboda slobodnim plemenskim općinama po silnoj feudalnoj gospodi.

Spomenuti Ivan Culibrka bijaše prvi župnik trški, koji je počeo upravljati i ozaljskom župom. Sve do njegovoga vremena imala je ozaljska župa svoga posebnoga župnika. Za Culibrka sje-dinjene su te dvije župe u jednu, te se već g. 1664. pišaše Culibrka „plebanuš Svih Svetih u Trgu i sv. Vida pod Ozljem“. Župa sama zvala se je trškom sve do najnovijega vremena.

Sto godina iza Culibrka bila je trška crkva u vrlo lošem stanju. Kada je onamo g. 1783. došao župnik Marko Hegedić, našao je crkvu gotovo zapuštenu: zidovi bijahu slabi, krov je curio, drveni kor je bio trošan. Na svakoj strani crkve bio je mali drveni tornjić, a u oba 2 zvona. Glavni oltar imao je sliku Svih Svetih i sprijeda kip B. D. M. žalosne; mali oltari bili su posvećeni sv. Nikoli i B. D. M. (Blagovjest). Svjetiljka u crkvi bila je limena. Kaleža bijahu tri, dva srebrna i jedan bakreni; monstrance nije našao, nu doskora dobi crkva na dar jednu monstrancu od grofice Nothburge Petazzi, rođene grofice Lichtenberg.

Hegedić učinio je mnogo za svoju župu i crkvu. Nabavio je mnogo toga, a svojim vlastitim troškom i mukom zaveo je u Trgu i Ozlju trivijalnu školu. To je dakle prvi trag školi u Trgu. Kako se vidi, Hegedić je svim silama prionuo na rad za dobrobit svoje župe i bio bi za cijelo mnogo toga izveo, da ga g. 1788. ne pokosi smrt. Njega naslijedi 1. marca Pavao Korač. On popravi župni stan i crkvu, g. 1791. kupi za 40 for. orgulje a g. 1792. presvođena je crkva. Za popravke crkve dopri-nesoše mnogo Disma Jelačić, Ljudevit Bušić i Stjepan Peharnik, kanonik zagrebački. G. 1795. počeoše graditi novi toranj, koji bude dovršen g. 1799. U nj su postavljena dva zvona, a za treće učinjeno je mjesto. Slijedeće godine 1800. postavljena je na toranj jabuka i križ.

G. 1859. 14. augusta u 1/2 10 prije podne udario je grom u župnu kuću, ali nije učinio nikakove veće štete. Samo srećom ostade žuonik, koji se je nalazio u kući, neozlijeden. Župnik Hegedić, koji je župnikovao u Trgu od 4. oktobra 1823., predade župu tršku g. 1859. 2. novembra Mihalju Markoviću, koji se g. 1878. preseli u novi župni dvor u Ozalj, koji je upravo na izričnu molbu Markovićevu građen u Ozlju a ne u Trgu. Od tada zapušten je stari župni dvor u Trgu, jer je škola došla u današnju zgradu, a i stara župa trška uze se doskora i službeno nazivati ozaljskom.

* * *

Slobode i uredenje općine trške temeljile su se u staro doba na privilegiju, što ga je općini trško-ključkoj podijelio ban Mikac Prodanić g. 1329., a koji su kasnije potvrdili neki banovi i herceg Stjepan. Što je od tih sloboda preostalo do polovine XVII. vijeka, vidjeli smo kod urbarskih prilika, nu sam urbar ne spominje u potanko uredbe općine trške. Na čelu općine stajaoš uvijek „rihtar moye brathye plemenityh purgarow Therskyh“, a njemu o bok bijahu starješine i birići. Starješine bijahu dva, jedan u Trgu, a drugi u Polju; svaki od njih čuvao je ključ od imovne blagajne i općinskoga hisa, u kojem je bilo svake godine po 15 vjedara vina. To vino pilo se je kod obnove glavara i kod svakoga općinskoga rada, tako da se nije od njega ništa prodalo niti je što preostalo. Sudac, starješine i birići zvali se glavari, a bijahu domaći ljudi, koji su se birali svake godine o novom ljetu. Taj dan sabrali bi se Tržani u jednu kuću i tamo bi se obavljao izbor glavara. Najprije bi stari glavari položili svoju čast, što se je obavljalo simbolički polaganjem ključeva i puške na stol. Iza toga obavio se izbor, a navadno bi se stari glavari ponovno izabrali. Kod ovih izbora sudjelovahu u velikom broju i žene, a navadno bijaše sve na njihovo! K izboru imali su trški brodari donijeti 12 funta mesa, dva velika hljeba i dva velika barila vina. Uz to popilo se je još jedno vjedro općinskoga vina. Sastanak taj, na kojem se je obavljao izbor glavara, zvalo se je „božja večera“. Uz glavare izbirali su se svake godine i općinski brodari i lugari.

Sudac sa starješinama i birićima ubirao je porez, a uplate bilježio je na rovaš, pošto nije nijedan umio čitati ili pisati.

Općina trška imala je već u staro vrijeme svoj „općinski pečat“, „pečat bratinsku“, „pečat purgarsku plemenitu“, koji je čuvao rihtar i stavljao na pisma, koja su sadržavala kakav pravni posao, sklopljen u općini trškoj. Pisma pisana isključivo hrvatski, koja o tom rade izdavaše sudac sam, ili stranke u svoje ime, a pečat na njima bijaše samo u svrhu vjerodostojnosti i potvrde pravnoga posla „pod pečat našu plemenitu i tvrđnost“. Svaki takav pravni posao, koji se je

ticao naročito nekretnina, koje kupiti ili primiti u zalog bijahu ovlašteni najprije općinari trški, sklapao se „u klupah naših plemenitih v Trgu po našem zakonu plemenitom“ „po zakonu purgarskom v klupah naših purgarskih v Trgu“. Dakako svaki ovakov čin morao se zbiti odobrenjem općine „prez vsakoga prigovora“. Pisci ovakovih općinskih pisama bili posebni općinski „dijaki“ (pisari) ili pak župnici trški. Tako čitamo u jednoj listini trškoj od g. 1580. „y ja pop mathe Maričić ki to pisah pod pečat bratinsku“. g. 1587. „i Myklous djak Perych kj tha lyzth napisza“. g. 1602. „i ja Andras djak Myhanouich ky tha lizt napyszah.“ g. 1664. „Ivan Culiberka plebanuš ki ta list napisah na prominu jedne i druge strane“.

Kao primjer dodajemo jednu općinsku ispravu od g. 1587.:

Ja Syme Skerlacz buduchy wa to wryme ryhthar moye brathye plemenytjh purgarow Therskyh, na znanye dayem wzym kym ye dozthoyno, a nawlaztjto gozpodj offezyalom grada Ozlia i oztalym wzake werzte dozbym i plemenytjm lywdem, kako prydosse predame i pred oztalw moyw brathju nas zuzed postowany Steffan Speletjch zyedne ztrane, a z druge ztrane plemenytj knez Mykula Sarko, prozechy mene i moye brathje obydwj ztrany, da byh meyw nymy iednw prawyczw i pogodbw wehynly za dwgh, cha ye Steffan Speletjch zadwsyl ze byl pri rechenom knezw Sarkw, i wydjussy i ogledawsy meyw nymy praw rachun, naydozmo meyw nymy owako, da ye Steffan Speletjch oztall dusan knezw Sarkw na 80 kr. broyech dwkathow ozamnayzt Kr. ozam x. 1. cherny, za ky dwgh Steffan Speletjch, nemogwehy ga drwgy platjtj, dal ye Steffan Speletjch knezw Sarkw iedan kwz zenokosse zwoga della, cha ye od Hrjpanjche zenokosse med zenokossw Kaburychew i Gergura Gepychia na tri kozche za dwkatow sezth na kr. opech drugi kuz zenokosse zwoga della na branychah polagh Bolchewyche na chetjre kozche za na kr. f deweth, daye wzega za na kr. f. petnadezte, tako i podach zazlogh, da rekena dwa kuza zenokosse recheny knez Sarko ima i lada on i oztanak nyegow wechnym zakonom wolny wszwatj, radowatj, prikazati, prodati i za dwsz oztawytj, i znamsy tho wanka, ako by tko imanye v ko godj doba na prodaww poslo, da ze ymayw ponwdj ony, ky szw naywolnysy, tko ye to Hrjpanych i Speletjcha oztanak, a i one trj dwkate kr. 8 X. 1. kj ozta dwsan Steffan Speletjch, dokonyazmo meyw nymy, da Steffan Speletjch ima ta dwgy platjtj o nowyny vynzkoy knezw Sarkw musthom, prythom na owomu byly zu i na aldomasw polagh mene; dobry i posthowany lyudj nayperwo Iwan Mozwrych, kj na tho boga moli i zagowor poztaww, kj by v chem neztall ily tho pogoworyll, da zaoztaye gospodinu milostivom w byrsaghw grjwan 25, imynye da gwby, brathye vina eb. peth, drugo Iwak Skerlaz, 3. Iua Vjchalych 4. Iwan Franych i Myklous djak Perych, kj tha lyzth napjza na prosnyw moyw i oztalle moye brathje u klupch nassyh purgarzkjh pod pechath nassw nauadnu purgarzku, perwy dan 9bra leth 1587. Idem qui supra Nicolaus mp.

Najstarije nama poznato pismo, koje je nosilo pečat,¹ općine trške potječe iz g. 1580., makar da nema dvojbe, da se je općina jur i od prije služila svojim posebnim pečatom i to onim, koji nam se je sačuvao na jednoj hrvatskoj ispravi od g. 1587. Osim ovoga poznata su nam još tri novija različita pečata općine trške. Jedan na ispravi od g. 1602. i ovome sličan nu manji od g. 1604.² Pečat od g. 1602. ima istu figuru u polju i isti napis kao onaj od g. 1604. nu samo manjka naznaka god., koja se na onom od g. 1604. nalazi. Pečat pako od g. 1587. koji je za cijelo najstariji, nosi štit, a u njemu ključ. Napis mu je slabo čitljiv, razabrali se može samo + . S TERGH Taj pečat je nešto manji od onoga od g. 1604. U XVIII. vijeku rabila je općina trška još jedan manji pečat.³

Tako bijaše nekoč. Danas čuva općina samo svoja pisma i pečatnik od g. 1604. kao dičnu uspomenu na prošla vremena.

Trg čini danas posebnu imovinsku općinu, u koju spadaju sela Trg, Polje i Lukšić selo. Na čelu joj je na tri godine biran imovinski odbor s predsjednikom, koji gospodari s imetkom imovinske općine. Imetak imovinske općine sastoji od nešto preko 800 rali šume, 16 rali sjenokoša i 150 rali paševine. Šume stoje pod upravom kotarskoga šumara, a imovinski odbor ima samo prodaju trave iz sjenokoša, paševine i žir.

Tržani s ponosom, ali i žalobno spominju, da je i šuma Lug, što se pruža u ravnici između

¹ Prijepis XVIII. vijeka kod općine trške.

³ Ibidem.

² Priopćen u Vjesniku hrv. arheol. društva. Nova ser. I. str. 133.

Kupe i kotarske ceste, bila nekoć njihovo vlasništvo, koje da im oteo grof Bačan gospodar Ozlja. Pripovijeda se, da su ljudi Lug haračili, a s toga predaše ga glavari grofu Baćanu, da ga čuva. Kad je za nekoliko godina Lug ponarasao, a izabrani bili novi glavari, otputiše se ovi do grofa, da mu zahvale na čuvanju, i da primu natrag Lug, kojim bi sami gospodarili. Kad grof doču njihovu želju, reče im, da je Lug njegovo vlasništvo. Tako se priča, nu u istinu moglo bi drukčije biti. Već prije god. 1642. uzeše im Zrinski šumu „pri Lugu“, ¹ koja je za cijelo istovjetna s Lugom, što ga Tržanima tobož ote grof Baćan.

Sl. 108. Pečat općine trške.

E. Laszowski.

¹ Lopašić: Urbari I. 216.